

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ - ΕΦΑΜΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΒΕΡΘΕΡΟΥ

ΤΟΥ ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΥΤΙΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

*Ολες μου ή σκέψεις εινε απορροφημένες από την ανάμνηση της...

Χθές ειχα αποφασίσει να φύγω για τη Ρώμη, για να προσκυνήσω εκεί τα λείψανα του αρχαίου μεγαλείου. Μά δυστυχώς δεν μου δίδουν ακόμα το διαβατήριό μου και έτσι αναγκάζομαι να παραμείνω εδώ... Στο μικρό διάστημα της παραμονής μου στην πόλι αυτή, έχω γυρίσει όλη την Τυρρηνία. Χθές ακόμα ανέβηκα πάλι στο Μοντεπερτο, όπου μένουν ακόμα τα ίχνη της ήττας των Γουέλφων.

Κάθε στιγμή που περνάει Λορέντζε, νοιώθω μεγαλύτερα μόνωση στην ψυχή μου.

*Όταν σχεφθώ τη Θρησκεία αισθάνομαι κάποια φρικιάση σ' όλο μου το κορμί. Η τοίχος της κεφαλής μου ορθώνονται και ένα βάρος πιέζει μέσα την καρδιά μου.

Χθές πού ειχα παραπλανηθή μονάχος μου στο δάσος έννοιωσα μπροστά μου, καθώς γυρία να ορθώνεται το φάσμα της και να με ακολουθεί πιστά... σ' όλο το δρόμο πού ειχα να κάνω ως την πόλι.

Εινε φριχτές ή νύχτες πού περνάω φίλε μου. Και εδώ ακόμα ή ίδιες άυπνιες, ή ίδιες τύψεις, ή ίδιες ταραχές βασανίζουν τη ψυχή μου.

Τρέχω στους δρόμους σάν τροχλός και δεν βλέπω την ώρα να ξαναγυρίσω στο μέρος εκείνο πού ζή και αναπνέει ή αγάπη μου...

Μ' αλλοίμονο... δεν θά μπορούσα ποτέ να τό κατορθώσω αυτό.

XII

Μεδιόλανον 17 'Οκτωβρίου

Σου έγραφα από την Πάομα. Από το Μεδιόλανον έπισχε σου έγραψα ένα γράμμα εις τό όποιοι δεν μου άπήντησες ακόμα.

*Απορώ όμως, Λορέντζε, γιατί τό γράμμα σου τό έλαβα τόσο άργά. Έγώ από την Τυρρηνία άνεχώρησα πρὸ 15 ήμερών και ή έπιστολή σου μόλις πρὸ 3 ήμερών έφθασε στο σπίτι μου.

Τό γεγονός αυτό με βάζει σε πολλές ύποψιες. Φοβοῦμαι πολύ Λορέντζε, μήπως τά γράμματά μου, τά έμποδίζει ή Κυβέρνηση.

Αυτό τό πράγμα με άνησχει πολύ, φίλε μου και ββαιώσωι ότι θά κατορθώσω να βρω τό μέσο να μένουν πλέον τά γράμματά μου άπαραβίαστα.

Στην πόλη αυτή πού βρισκομαι έχω καταληφθει από μία άνεξήγητη άνησχία.

Διαρκώς μου φαίνεται ότι με παρακολουθοῦν και με καταδιώκουν.

*Ω! άν μπορούσα να βρω επί τέλους μέρος στον κόσμο, στο όποιο να μείνω ήσυχος και άμέριμνος.

*Ω! άν ήταν δυνατό, φίλε μου, να κοιμάμουνα σ' ένα χαμηλό και φτωχικό σπιτάκι, και να μη σκέπτομαι πιά τίποτα, τίποτα...

*Ο έρωσ πού έχει πλημμυρίσει τώρα τη ψυχή μου και τον όποιοι αναγκάζομαι να πνίγω κάθε ήμέρα και να τον κρύβω μέσα μου, εινε στιγμές, φίλε μου, πού τον νοιώθω να θέλη να ξεσπάσει ή ξευθη ή απ' τά στήθια μου.

XIII

Μεδιόλανον 6 Φεβρουαρίου 1799

Στείλε μου τις επιστολές μου στη Νίκαια της Προβηγγίας, γιατί αύριο φεύγω για τη Γαλλία και ποιός ξέρει και για πού άλλοι!

Θέλω πιά να φύγω Λορέντζε, να φύγω μακριά από την Ίταλία, στην όποια τόσα και τόσα έχω ύποφέρει.

Τό βέβαιο όμως εινε ότι στη Γαλλία δεν θά μείνω και πολύ. Έλλοίω να γυρίσω πολύ γρήγορα.

Μή λυπάσαι, φίλε μου, για τον όλιγοχρόνιο αυτό χωρισμό πού ήτανε μοιραίο να γίνη στις ψυχές μας. Γράφε μου ταχτικά, γράφε μου κάθε ήμέρα και προσπάθησε να παρηγορης, όσο μπο-

ρείς, την δυστυχισμένη την μητέρα μου.

*Έκείνη βέβαια πού έπρεπε να κάνω ήταν ν' αφήσω πιά όλ' αυτά τά ταξείδια και να δώσω ένα τέλος σ' όλες αυτές τις φοβερές όδύνες της ψυχής μου.

Ναί! Λορέντζε! Αυτό μόνο θά μπορούσε να με απαλλάξει για πάντα από τά φριχτά δεινά της ζωής μου. Μόνο με τό θάνατο θά άνακουφίσω όλους τους πόνους της καρδιάς μου...

Στό μέρος αυτό έφέτος ό χειμώνας εινε πολύ βαρύς. Διαρκώς χιονίζει και κάνει ένα δαιμονισμένο κρύο...

Εύτυχώς όμως όλα τελειώνουν. Αύριο πιά φεύγω από την φτωχική αυτή πόλη.

Εινε τόσο μεγάλη ή έπιθυμία μου να βρωθώ σ' ένα ξένο μέρος να αναπνεύσω μια άλλη άτμοσφαιρα, να ζήσω σε μια άλλη ζωή, ώστε και ή λίγες αυτές ώρες πού μου μένουν ακόμα στην πόλη αυτή, μου φαίνονται ότι εινε ολόκληρα χρόνια φυλακής και έρημώσεως.

Τις τελευταίες όμως αυτές ήμέρες, φίλε μου, νοιώθω μέσα μου ένα σωρό κακά προσισθήματα.

Κάθε στιγμή πού περνάει, εινε παράξενος φόβος με καταλαμβάνει και με γεμίζει από ένα σωρό μαυρες σκέψεις για τη ζωή μου.

Δεν μπορώ πιά να βλέπω άνθρωπο στο δρόμο και όταν βραδυάξει ή άπελπισία μου φθάνει στο κατακόρυφο. *Η μόνη άνακούφιση πού μου μένει εινε να σου γράφω αυτά τά λόγια...

Μόνο όταν σε σκέπτομαι, φίλε μου αισθάνομαι ότι ξεχνω τό βασάνο μου γιατί εσύ μονάχα μπορείς να ξέρεις τον πόνο της ψυχής μου...

Τό λογικό μου πιά δεν λειτουργεί και οι παλμοί της καρδιάς μου γίνονται κάθε ήμέρα δυνατώτεροι και άλλοιμονο, άν δεν ειχα και εσένα σ' αυτό τον κόσμο, φίλε μου! *Αλλοίμονο! άν δεν ειχα ένα άνθρωπο στον όποιοι να μπορούσα να άνοίξω λίγο την καρδιά μου!...

*Εστέγνωσαν μέσα μου όλες ή ελπίδες, Λορέντζε, και δεν βλέπω πουθενά χαμιά σωτηρία!...

Και όμως, ύγίαινε φίλε μου, ύγίαινε και μη με ξεχνάς ποτέ...

*Όρα 10 το πρωί

Μου φαίνεται πως τό καλύτερο εινε να μη μου γράψης προτού να λάβρη τό γράμμα μου...

*Αναχωρώ δια μέσου των Άλπεων και φοβοῦμαι μήπως φθάσω άργά στην Γαλλία... Προτιμώτερο εινε να με περιμένεις να σου γράψω εγώ πρώτος.

*Απεράσινα να περάσω από τις Άλπεις γιατί τό Βουνό Κένις εινε γεμάτο από χιόνια και ξέρεις πόσο με πειράζει τό κρύο.

*Όρα 1 μ. μ.

Νέο έμπόδιο πάλι μου παρουσιάστηκε! Θέλω ακόμα δυό ήμέρες για να πάρω τό διαβατήριό μου! Πριν ν' άνεβώ στον άμάξι μου, για να φύγω θά σου ξαναγράψω...

XIV

8 Φεβρουαρίου, ώρα 1 1/2

Κάθε φορά πού θά λάβω γράμμα σου, Λορέντζε, τό καταβρόχο με τό δάκρυά μου. Την στιγμή πού τακτοποιούσα τά χαρτιά μου, τό μάτια μου έπεσαν επάνω σ' έκείνες τις τελευταίες λέξεις πού ειχες γράψει τότε κάπω απ' τό γράμμα της μητέρας μου.

*Όλες ή σκέψεις μου θά σε συνωδέσουν 'Ιάκωβε μου, παντού όπου θά πάς. Σε κάθε ταξείδι σου θά σε ακολουθοῦν πάντοτε ή εύχες της ψυχής μου και ή άγνη φίλια των καρδιών μας, θά μένη πάντα αλόγια. Θά ειμαι πάντα για σενα 'Ιάκωβε, ό πιστότερος σύντροφος του βίου σου, θά σ' αγαπώ σάν αδελφός σου και ή ψυχή μου θά ζή μόνο με την ανάμνησή σου.

Δεν έξωφ, Λορέντζε, γιατί τό λόγια σου αυτά δεν μπορώ να τά ξεχάσω ποτέ. Τά ξαυλιέω πάντοτε μέσα μου, τά επαναλαμβάνω αδιάκοπα τις ώρες πού μένω μονάχος μου και αισθάνομαι πιά την άνάγκη να τρέξω και να ριχτώ στην άγκαλιά σου...

Θέλω, Λορέντζε να έλθω πιά κοντά σου. Θέλω να σε ιδώ, να σου μιλήσω και άς πεθάνω την ίδια στιγμή στα χέρια σου!

*Υγίαινε, φίλε μου, ύγίαινε και περιμένέ με. Δεν θ' άργήσω, σε λίγες ήμέρες, θά ειμαι και πάλι κοντά σου. (Ακολουθεί)

